

gældendes Navne paa det Regnskab, som udsendes til Offentligheden.

Endvidere søges der gennem Lovforslaget tilvejebragt en mere betryggende Kontrol med Banker fra det offentlige Side, saaledes at det i saa vid Udstrækning som muligt stadig er Ministeriets Embedsmænd bekendt, hvorledes Bankernes Stilling i økonomisk Henseende er. For imidlertid at gøre dette Tilsynsforhold saa lidet generende for Bankerne som muligt, hvad der ogsaa er ønskeligt, har man valgt den Form at foreslaa, at den ene af de Revisorer, som Bankerne skal være pligtige at have, udpeges af Ministeriet, saaledes at han kommer til at være et Bindeled mellem Banken og Bankinspektionen og er pligtig at give Bankinspektøren Oplysninger baade af egen Drift, og naar Bankinspektøren paakalder hans Assistance angaaende de regnskabsmæssige og økonomiske Forhold i Banken, som Revisoren vil være bekendt med gennem sin Virksomhed. Derved vil Bankinspektøren ganske anderledes stadig kunne være underrettet om Forholdene i Bankerne end under det nuværende System. Og yderligere har man direkte skrevet i Lovforslaget, at Bankinspektion skal finde Sted „som Regel mindst hvert andet Aar“. Man vil maaske vide, at det er regnet ud, at der under den nuværende Ordning vil hengaa 5 Aar, før samtlige Banker kan være kontrolleret. Ved Hjælp af den omtalte Revisor og ved mulig andre Ændringer i Inspektionens Forhold mener man at kunne hidføre det langt mere betryggende, at der i Løbet af Aaret stadig er en tilsynsførende, der staar i Forbindelse med Staten, nemlig Revisoren, som er i Stand til at give Bankinspektøren saadanne Meddelelser, som kan være vejledende for ham i hans Bedømmelse ogsaa af de Regnskaber, der indsendes til ham. Blandt de Opgaver, som Bankinspektøren faar, er nemlig ogsaa den, at han, inden Bankerne holder Generalforsamling, modtager deres Aarsregnskaber, og efter det Kendskab, han har faaet gennem Rapporten fra Revisoren, skal han derefter ogsaa tage et Medansvar for Lovligheden af den Udbyttefordeling, som Bankerne foreslaar.

Endelig er der indføjet en ny Bestemmelse, der tidligere har været meget omstridt, nemlig et Forsøg paa at tilvejebringe en Fond, af hvilken der under Ulykkestilfælde kan ydes Hjælp til de Indskydere, der kommer i Vanskeligheder, altsaa Opretelse af en almindelig Krisefond, til hvilken Bankerne skal yde et aarligt Bidrag, der her er foreslaaet sat til en halv Promille af deres samtlige Gældsforpligtelser. Denne

Fond skal ledes af en Bestyrelse, der for saa vidt er uafhængig af Bankerne, som det er tænkt, at 4 Medlemmer skal vælges af Rigsdagen, 3 indstilles af Bankerne og udnevnes af Ministeren, medens 1 Medlem samt Formanden vælges direkte af Ministeriet. Jeg indrømmer, at der altid kan rejse sig Tvivl om, hvorvidt en saadan Fond bør have en Styrelse paa 9 Medlemmer, som her foreslaaet, men der har jo været næret Ønske om, at Rigsdagen direkte skulde være medvirkende med Hensyn til, hvornaar Fonden skulde træde i Virksomhed, og det har derfor været lidt vanskeligt at naa til en væsentlig ringere Størrelse end her foreslaaet. Det er dog kun et underordnet Punkt. Hovedspørgsmaalet er, om man overhovedet finder det betimeligt at oprette en saadan Fond. Jeg skulde tro, at mange, der nu har lidt Tab ved de sammenbrudte Smaabanker, vil mene, at det var en særdeles formaalstjenlig og forsvarlig Foranstaltning at etablere en saadan Fond, til hvilken der efter de sidste Regnskaber vil blive henlagt henvend 2 Mill. Kr. aarlig. Jeg tror, at det ogsaa vil være en ganske rimelig Foranstaltning, at Bankerne deltager i Dannelsen af en saadan Fond. I øvrigt skulde Fonden være en selvejende Institution. Jeg vilde finde det rimeligt, at man maaske efter en Aarrækkes Opsparinger gik til at udbetale Bonus til de Banker, der oprindeligt har indskudt Kapital i Fonden, hvis det var saa heldigt, hvad vi dog alle maa ønske, at der aldrig blev Spørgsmaal om at yde Støtte af Fonden til sammenbrudte Bankers Indskydere. Man har været betænkelig ved, at disse Penge blev opsamlet, og at det maaske aldrig blev nødvendigt at bruge dem, men det synes jeg dog er det mindre farlige. Mere farligt er det, naar Banker virkelig bryder sammen — og det har vi jo oplevet i 33—34 Tilfælde i de senere Aar —, og der saa ingen Midler er, af hvilke Sparerne kan blive dækket.

Forslaget tilsigter, som man vil have forstaaet, at yde den størst mulige Sikkerhed paa dette vigtige Omraade, hvor en Række Skuffelser er indtraadt for Befolkningen, hvorved Tilliden til Bankerne desværre er nedbrudt i højere Grad, end godt er. Formaålet i det hele med en Lovgivning af denne Karakter er at søge Tilliden til Bankvæsenet genoprettet, og da jeg ikke tror, at en saadan Tillid skabes ved kønne Taler, men kun ved Handling saavel fra Lovgivningsmagtens som fra Bankernes Side, har jeg ikke taget i Betænkning at fremsætte Forslag i den Retning,